

zániku vnesených svršků ohněm přešlo podle zásady »pretium succedit in locum rei« zástavní právo, které příslušelo pronájemci k zhořelým svrškům, beze všeho na pojistnou náhradu, již pojišťovna přiznala nájemci za zhořelé svršky a kterou složila k soudu. I pro zákonné zástavní právo platí všeobecný předpis § 467 obč. zák., že zástavní právo zaniká, zničí-li se zastavená věc. Také z tohoto ustanovení nelze dovodit, že by se zástavní právo přeneslo na peněžitou náhradu, poskytnutou za zastavenou věc, neboť to by musel zákon výslovně ustanoviti. Ani § 457 obč. zák. nepadá tu na váhu, neboť pojistná suma, vyplacená za zaniklé zabavené věci, není ani přírůstkem, ani příslušenstvím zástavy, nýbrž odškodněním za majetkovou újmu, na niž nabyt pojistník nároku řádným placením prémie.

Čís. 15847.

V řízení před procesním soudem nařízeném odvolacím soudem (v rozlukovém sporu) z důvodu § 496 č. 2 c. ř. s. nelze opřít žalobu o nový žalobní důvod (rozlukový).

(Rozh. ze dne 24. února 1937, R II 21/37.)

Prvým soudem uznal na rozluku manželství z viny žalované z rozlukových důvodů podle § 13 lit. a), e), h), zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. K odvolání žalované odvolacím soudem zrušil rozsudek prvního soudu podle § 496, odst. 1, č. 2 c. ř. s. a nařídil doplnění řízení znalci lékaři, v jakém stupni byla žalovaná duševně chorá již před dobrovolným rozvodem (z 28. prosince 1929) a do jaké míry lze ji činiti odpovědnou za skutky, jimiž měla zaviniti hluboký manželský rozvrat, totiž za manželskou nevěru a cizoložství spáchané po rozvodu a uplatněné jako samostatný důvod rozluky. Při novém ústním jednání před prvním soudem uplatnil žalobce jako další důvod rozluky trvalou resp. periodicky probíhající choromyslnost, degeneraci a hysterii podle § 13 lit. g) zák. č. 320/1919 Sb. z. a n. Prvým soudem uplatnění tohoto dalšího rozlukového důvodu usnesením připustil. Rekursní soud toto usnesení změnil a žalobcovu návrhu na rozšíření žaloby na rozlukový důvod podle § 13 lit. g) uved. zák. nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu do tohoto usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Podle ustálené judikatury se při zrušení rozsudku podle § 496, odst. 1, č. 2, c. ř. s. musí řízení před procesním soudem omezit na ty části rozsudku, jež jsou stíženy vadou shledanou odvolacím soudem. I doplnění žaloby je tu nepřipustnou novotou (rozh. č. 9705, 13760 Sb. n. s). To plyne z povahy věci, neboť rozepře se nevrací prvnímu soudu, aby ji projednal úplně znova, nýbrž, aby vadné části řízení napravil a neúplné řízení doplnil. Lze přisvědčiti názoru, že v doplňova-

cím řízení nový přednes po případě nové obrany nejsou absolutně vyloučeny, jsouce přípustné, pokud se nevymykají z rámce nařízeného doplnění (rozh. č. 9577, 12478 Sb. n. s.). Než v souzeném případě vnáší stěžovatel do doplňovacího řízení nový důvod rozlukový, který nebyl předmětem řízení a rozhodnutí v první stolici, nebyv uplatňován ani v žalobě samé, ani v dalším řízení v první stolici (rozh. č. 11296, 14192, 14805 Sb. n. s.), což se zřejmě vymyká z rámce nařízeného doplnění odvolacím soudem, i když rozlukové řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací. Na tom nic nemůže měniti ani okolnost, že by snad žalobce byl po případě nucen uplatňovati tento další důvod rozlukový novou žalobou.

Čís. 15848.

Exekuci nelze povolití proti tomu, na něhož přešel závazek podle § 9 ex. ř., stalo-li se převzetí závazku stanoveného potom rozsudkem ještě před zahájením sporu, v němž byl vydán rozsudek, jsoucí exekučním titulem pro navrženou exekuci.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, R I 1363/36.)

Vymáhající věřitel navrhl, aby mu byla povolena podle § 9 ex. ř. exekuce proti trustee Georgu L-ovi na základě rozsudků vydaných proti firmě H. (v Anglii), tvrdě, že závazky firmy H. převzal na sebe povinný, o čemž přiložil k exekučnímu návrhu ověřený úřední opis listiny, vydané registračním úřadem pro vyrovnání obchodní komory Jeho britského Veličenstva v Londýně. Prv ý s o u d exekuci povolil. R e - k u r n í s o u d exekuční návrh zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není třeba zkoumati otázku, zda ověřený úřední opis, vydaný registračním úřadem pro vyrovnání obchodní komory Jeho britského Veličenstva v Londýně o tvrzeném přechodu závazku na stranu povinnou, je veřejnou listinou, postačující k průkazu tvrzeného přechodu ve smyslu § 9 ex. ř., ani zda mezi Československou republikou a Britskou říší je zaručena ať již právně, ať již skutečně vzájemnost v příčině uznání platnosti veřejných listin vydaných na území jednoho nebo druhého státu, neboť i kdyby byla na obě otázky dána odpověď kladná, nemohlo by býti vyhověno rekursu, a to z těchto důvodů: Stěžovatelka opírá své právo vymáhati svoji pohledávku na trustee Georgu L-ovi o ustanovení § 9 ex. ř., dovolávajíc se při tom listiny ze dne 26. května 1932. Ustanovení § 9 ex. ř., že proti někomu, kdo není v exekučním titulu uveden, může býti vedena exekuce, je-li prokázáno, že závazek v něm určený přešel na osobu, proti které se exekuce navrhuje, dopouští logicky jen výklad, že exekuční titul byl sice podle právního stavu dosažen proti určité osobě, že však nastala změna, podle kteréž